

tanta nobis fabrice huius uide-
atur contulisse pulchritudi-
nem. Tercius ordo est rega-
lis potestatis contemplatio.
ut subiciamur regi si non de-
ferimus tãquã parenti. Me-
tu enim p̄sidentis plerũq; fit
oboediens potestati. qui ē salu-
tis ingratus. Ut necessitatem
sobrietas agnoscat. quinolu-
it ac nequiuit grã p̄satis
agnoscere. Corrigit ergo
necessitas quẽ p̄satis prouo-
care debuerat. Hæc sunt tres
ciuitates trans iordanen per-
fectioni prudentie adrefugi-
um date ut primo culpã fugi-
amus inductione animi con-
formis ad imaginẽ di. Itã enĩ
creati sumus dicente dñõ. faci-
amus hominẽ ad imaginẽ
& similitudinẽ nrã. Hæc er-
go prime illius ciuitatis lex.
Deinde si per fragilitatẽ carnis
& mundum lecebras itamentẽ
nrã formare non possumus

reuerentia paterne generatio-
nis & sedulitate prolis peccatũ
leuemus. Caritas enĩ multitu-
dinem peccatorũ operit. Qui
ergo ad imaginẽ di eẽ non po-
tuerit sit ad plenitudinẽ ca-
ritatis. Illa ciuitas culpã exclu-
dit hæc soluit. Hæc deniq; lex
secunde ciuitatis. Dilige dñm
dñm tuum ex toto corde tuo.
& ex tota animatua. & ex tota
uirtute tua. sed si rursum
angusti animi & minuti sunt.
qui abundantia carita-
tis & grã recipere
non possunt. Habere
terciam caritatem ut diui-
ne potestatis formido te-
sobrium faciat. et in fletu
metus. et hæc lex ter-
tiæ & dñm dñm tuum ado-
rabis et ipse soli seruias.
Hæc igitur p̄cipua uirtutes.
& ideo paucorũ non pluri-
mum supra iordanen tran-
sierunt. iordanes autem

altissimus requirere doloꝝ
 cessabunt igitur lacrimae. parendū
 ē enim remediis salutariū. quia de
 be & aliquid in fidos & p̄fidos in
 te ē. flectant ergo qui sp̄es resur
 rectionis habere n̄ possunt. quā
 n̄ sententia di eripit. sed fidei
 in clem̄tia in sit in xp̄o seruū
 los idoloꝝ q̄ cultores. ut illi fle
 ant suos quos in p̄p̄ & uivē existi
 mant in tr̄isse illi nullas habē
 ant lacrimarū ferias. nullam
 tristitiaē requiē consequant̄.
 qui nullā putant requiē mortu
 oꝝ. Nob̄ uero qui mors non ma
 turae sed uitae istius finis eq̄m̄
 immeliū ipsa natura reparat̄.
 flexus om̄is casus abstergat mor
 tis. Certe illi sibi aliqua solacia
 repperer̄ qui finē sensus defec
 tumq̄ naturae arbitrati sunt.
 quanto magis nos quib. melio
 ra post mortē p̄miabonoꝝ
 factoꝝ conscientia pollicetur.
 habent gentiles solacia sua.
 quia requiē maloꝝ omnium

mortē existimant. & ut uitae fruc
 tuarent. ita & iā caruisse se pu
 tant om̄i sensu & dolore poena
 p̄u quas in hac uita graues & ad si
 dua sustinēmus. nos uero ut rec
 tiores p̄mior ita & iā patientiores
 solatio ēē debemus. n̄ enī mitti
 sed p̄mitti iubent̄ quos n̄ absūp
 tura mors seclae in itas receptu
 ra ē. Cessabunt ergo lacrimae.
 aut si cessare n̄ poterunt in cōmu
 nib. lāntis flebo te fr̄. & sub dolo
 republico domesticos gemitōs
 tegā. Nā cessare qui poter̄ cum
 ad om̄es sonū nominis tui lacri
 me subrepant. uel cū uisus ipse
 recordationē excitat cū affec
 tus imaginē representat uel cū re
 cordatio dolorē renouat. quan
 do enī de es quitantis officii rep
 sentat̄ ē. ades in quā & se p̄offun
 deris & toto te animo ac m̄te
 complector. conspicio. alloquor.
 osculor. cōphendo uel in ipsa qui
 & nocturna uel in luce clara cū
 reuiscere & solaris dignari sinae